कया सहास्ते। आह च। कः को ऽत्र। भो भो किमद्यापि न क्रियते ममाभिषेकः। इति श्रुत्वा कृकालियाभिहितं। भद्र तवाभिषेके कृतो ऽयं विघ्नो वायसेन। गताश्च सर्वे ऽपि विहगा यथेप्सितासु दिक्षु। केवलमेको ऽयं वायसो ऽवशिष्टः केनापि हेतुना तिष्ठति। तत् त्वरि ५तमुत्तिष्ठ येन त्वां स्वाश्रयं प्रापयामि। तच्छ्रुत्वा सविषादमुलूको वायसं प्राह। भो भो दुष्टात्मन् किं मया ते ऽपकृतं। यद्राज्याभिषेको मे विघ्नितः। तदद्य प्रभृति सान्वयमावयोर्वैरं सञ्जातं। उक्तं च।

रोहति सायकैर्विद्धं छिन्नं रोहति चासिना।
वचो दुरुक्तं बीभत्सं न प्ररोहति वाक्क्षतं ॥११२॥

१०इत्येवमभिधाय कृकालिकया सह स्वाश्रयं गतः। अथ भयव्याकुलो वायसो व्यचिन्तयत्। अहो अकारणं वैरमासादितं मया। किमिदं व्याहृतं। उक्तं च यतः।

अदेशकालज्ञमनायतिक्षमं यदप्रियं लाघवकारि चात्मनः।
यो ऽत्राब्रवीत् कारणवर्जितं वचो न तद्वचः स्याद्विषमेव तद्वचः॥

१५तथा च।

बलोपपन्नो ऽपि हि बुद्धिमान् नरः परं नयेन्न स्वयमेव वैरितां।
भिषग्ममास्तीति विचिन्त्य भक्षयेदकारणात् को हि विचक्षणो विषं॥
परपरिवादः परिषदि न कथञ्चित् पण्डितेन वक्तव्यः।
सत्यमपि तन्न वाच्यं यदुक्तमसुखावहं भवति ॥११५॥

२० सुहृद्भिरातैरसकृद्विचारितं स्वयं च बुद्ध्या प्रविचारिताश्रयं।
करोति कार्यं खलु यः स बुद्धिमान् स एव लक्ष्म्या यशसां च भाजनं॥

एवं विचिन्त्य काको ऽपि प्रयातः। तदा प्रभृत्यस्माभिः सह कौशिकानामन्वयगतं वैरमस्ति। मेघवर्णो आह। तात एवं गते ऽस्माभिः किं कृत्यमस्ति। स आह। वत्स एवं गते ऽपि षाड्गुण्यादपरः २५स्थूलो ऽभि प्रायो ऽस्ति। तमङ्गीकृत्य स्वयमेवाहं तद्विजयाय यास्यामि।